

Po škole 2009 – stanoviště 8

Náповědu najdete na elektroskříní na jižním konci ulice Mikuláše z Husi, částečně zakryté brečťanem.

Lipany, ach vy Lipany! Stázo vešterého snaženie stúpencú kalicha. Dylýť vřaf přede nimi doby přeslavné mravov pravých. Pomniž, poutníče, jak jest tehdy kázal blahé paměti Lóma ze Šcítného – o viere, naději, milosti, et item očistění od hřiechu. Múhači času přietomného by po něm snad i křčimu hanebnú pojmenovali! Ej, jednoho dne o slávě našich časuov budú divadlo hráti a s rytieři blaničými nás si tuze pliesťi.

Me zpět k samému počátku – do Kostnice. Tamž onen koncil diablú kletých jest se sešel a mistruov našich učenie zatrativ co kacieřstvo, jich samých na hranici jest vydal. S Mistrá Jeronýma Prazšského, do chvíle poslední horlivého milce pravdy a Písma.

Takž počalo se povstanie Husituov – Božích bojovníkuov hejtmanem svým vedených, tím s vokem vystřeleným. Mnohým slavným bojem vítězně sú prošti, pod horou křížáky sú pobili. Předním pomezi hejtmany byl jest také jistý Prokop řečený Holý, ktož zhúbcom kalicha nepřátelství opověděl a hrady jim poplenil. Jazykové křiví o něm vřaf bludně praví, že na koni tuze divném po ryňku jezdí.

Zmínivě krátce Ctibora Lováčovského z Cimburka a Jana Kepku z Chlumu, pomněme dalšího z hejtmanuov husitřských, Jana Roháče z Dubé. Ten mnohým činem velikým tuze se proslavil. A, nic nie je platno, radami Jana Rokycana, baže ani Lukášova evanjeliá se neřídív, skončil své bytí pozemské rukau mistrá Dstřého meče. Dělo v Zumpie, duša mezi anjeli. Postavil vřaf za svého žití onen Roháč nejednu vozovú hrabdu a byl na mú vieru Hejtmanem s velikým H.

Najviec slávy polní vojska kalicha vydobyla v oné veliké řeži u Domažlic. Všechen kraj vůkol se jezil křížáky rytieři v plné zbroji a jinými diablu. Nejednen by pravil, že zhoubá naša přijde do sluna západu. Hejtman vřaf kázal vystoupati potají na kopec nad městem čnici a co dál se dělo, o tom pějí písně.

Oddily uři svoje špicovavě vydaly se svašem poledním a na rozcestí prvém sú odbočily vlevo. A, zřely tam dvě šibenice s húpajícími se viselci. Brzy vrch vydal ještě šibenici třetí. Povzbuzeni jsouce zjevem tímto, pokračovali všickni dále. Minuli silnú cestu po hřebeni vedúcí a počali sestupovati na stranu půlnoční. V mžiku vřaf stočili svůj směr vlevo ku sluna západu a, zrakem vřstře popatřivě do širokého audolí zdobeného dvěma věžma chrámovými, pokračovali cestú až k miestu podivnému, kdež pášlo se stádo železných ořů. Ej, krvavě rudých a modře ředlaných. Za posledním z koní těch odbočili sú cestú vpravo, od níž záhy se odpojila pěšina krátká, vřaf tajná ku pevnosti vedúcí.

Tam se vojsko božie opednilo, vítězřtvo slavné vybojovalo a za blaholu písní vierú svou křížacké na útěk zahvalo a zbylé zhubilo. A, tak skončila se najvěřtí z bitev věku našeho.

Z vyprávění Filosořa:

Když Medvěďář přiběhl s jazykem na vestě a vykládal něco o tom, že celé město je postavené podle našich malůvek na pijácích, všichni jsme si nutně mysleli, že mu definitioně přeskočilo. Tak nás vzal s sebou a krok za krokem nám to ukazoval na mapě, na fotografiích a na skutečných objektech.

Trvalo pár dnů a pár obchůzek, než jsme všichni byli ochotní tomu uvěřit. Bylo to příšerné a zároveň fascinující. Jako by se naše hlavy obrátily naruby a my kráčeli ve vlastních myšlenkách. I naprosté drobnosti a legrační nápady, které jsme si poznamenali na rúžek sešitu, na nás někdy vyskočily, často v monstrózní podobě, jako půdorys dvora budovy, mapa křižovatky, plán příjezdů a odjezdů autobusů.

„Myslíte, že je to jen naše město?“ zamumlal asi pátý den Počtář. „Nebo celý svět?“